

תמצית הפרקים הקודמים
לילי סיגל נישאה למשורר דויד אבידן וזמן קצר אחרי נישואיהם הסתבר לה ש"יצועו של המשורר אינו ערוגת שושנים."

אה, קוראי היקרים והאמיצים — אתם שלא נואשתם עדיין מלצפות ל"מיפנה לטובה וממשיכים לעקוב אחרי נפילתו של הסבך היצירה האבידנית — לכם אני חייבת היום אינטרמצו קצר. יום אחד, אחרי שהוצאתי לאור את ספר פור ההגינה שערך בעלי ואלופי לשעבר לרגל נשואינו במועדון מאנדי'ס ז"ל, ציל"צל הטלפון ליד מיטתי. ועל הקן, לא לי האמין, היה הוא עצמו. היתה לו נקודה

אינטרמצו קצר בפרשת 'סוריה של צעירה ישראלית ובו 'ספר 'האני מאמין' שלו:

כשהיינו נשואים והוא היה רוצה להביא בחורה הביתה — הרי לא היה טורח כלל לבקש רשות ממני. אבל נעזוב את הנקמ-

היה מעניין אותו לדעת מהי תדמיתו בעיני העם הישראלי. הוא מספיק נבון כדי לדעת שאין לו תדמית פוליטית. הוא אפילו ניסה להצטנע ולטעון שאינו סבור שיש אנשים רבים המתעניינים בו, ולכן אינו מבין איזה טעם יש לזכרונות שאני מפרסמת אודותיו. הוא, כך הסביר לי, נע עדיין בתחום השמועות ולא בתוך תכני יות התעניינות קבועות של הציבור. אילו היו עושים מחקר סטטיסטי, טען אבידן, היה מסתבר כי שיעור אהדת ה"ציבור אליו הוא כדלהלן: 20% ידרשו את עזיבתו את הארץ לאלתר; 60% יהיו מוכנים לתת לו אורכה של שבוע לנטי"שה ואילו 20% הנותרים יהיו אמיצים כדי לסבול את נוכחותו במדינה עוד שנה אחת לכל היותר.

הוא אישית, ניסה המשורר להסביר לי מה שלא עשה כל ימי נשואינו, אינו יודע מה יש לו לחפש במדינה כמו ישראל, מלבד חוף שרתון ומרפסת דירת הגג שלו. (הו דויד שלי, מה קרה לכל החיפושים שלך אחרי חתיכות ישראל בקיץ?) "אני מייצג למעשה יחיד פטרייטי החי

"מי שונא נשים?" אני שונא רק אתהות!"

את הקומדיה הישראלית, וזאת למרות ש"ישראל אינה הולכת במכנסיים מפוספ"סים... (אבידן, כמוכן, חלך תמיד מכונס בתוך מכנסיים מפוספסים בכל צבעי היקשת).

עיניו של אבידן התמקדו עלי לרגע, כשחיוך שובב של פגישה ראשונה בעיניו, משו משו מהמבטים האבידניים האלה שהוא משוכנע שמוקיפים לכל נערה את הפטריות. בכחוכו קל העיר לי: "מעולם לא נתקלתי במראיית נחמדח ככזו... יפה, צעירה... זה ממש טרענז אחרי כל המיסל"צות חזקות העוסקות במיקצוע זה. חץ מזה זה תענוג לפגוש נערה צעירה שחיא גם סקרנית ושואלת שאלות בצורה פסודרת ונוסף לזה היא גם מסיקה תועלת אישית מכל הענין".

ידי רעדו כשהנצחתי קביעה היסטורית זו על הכתב.

הידיים

כמיטען חורג

היה לי חרושם שהוא נהנה מהענין ושאלתי: "תגידי, דויד, האם אתה אוהב להתראיין?" להפתעתי היתה תשובתו המיידית: "לא, פשוט לא." ניסית למשוך אותו לענין שירתו. ניסית

או, כן, שלא אשכח, אותה נקבה ש"הרשיתי שתשמש לו נספחת. המשורר טרח להבהיר שהוא מבקש את האנונימיות עבודה לא משום שהוא מתבייש בה חלילה, או שהיא מתביישת בו. בסך הכל, טען, אין הוא מעונין שבתקופה זו של חיינו יצמידו אליו שם כלשהו.

איש ביישן

חיה

תאמר לי דויד, "פתחתי ושאלתי בקול רשמי, אבל בלחית רכינה סכסית למחצה, "מדוע יצא לך שם של טי"פוט השונא בני"אדם?" "אני, פתח המשורר וחשיבו, "אוהב לי מעשה את האנושות. אני אוהב אותה עד כדי כך שכל הזמן אני מנסה לעורר אותה. אולם האנושות, למרבה הצער, רואה משום מה בנסינותי אלה התנכלות לרמתה הישכלית..."

גם התדמית כאילו המשורר הוא נוקשה וברוטאלי היא תוצאה של טעות אופטית בלבד. למעשה, טרח ותסביר לי, הוא מלא על גדותיו רוד ועדנה. פוטנציאל הרוד שלו הוא אינסופי, ואם לא די בזאת, חק"פיד לציון, הרי הוא גם ביישן מטבעו ("אנחנו מוקפים כליכך הרבה אנשים חסרי בושה שאנו מוכרחים מעט בושה").

לילי אבידן מראיית את דויד אבידן

אחת לתקן לי, למען ההיסטוריה ותולדות הספרות העברית. סיפרתי באותו פרק על כך שבאותה חגיגה, כשאני לבושה בבגדי הכלה, קיבלתי יותר הצעות נישואין מאשר בכל ימי חיי עד אותו יום. והנה, ביקש אבידן לשאול בתמיחה, מדוע לא הקפדתי לציין שגם הוא קיבל באותה הזדמנות הגיגית כמה הצעות לגמרי לא רעות. לא רבות כמו אלה שהוצעו לי, אבל כאלה שאין לבטלן בויליול.

הבנתי מדבריו שהוא אולי הקורא הי"נאמן ביותר של זכרונות ימי נשואי ועלה בדעתי שאולי יהיה זה רעיון משובב נפש להזמין את המשורר לראיון. סתם כך, לא כדי להגיב על מה שכתבתי וגם לא להאיר את הדברים מהזווית שלו, אלא פשוט לרענן את הזכרון ולהוכיח לי, ולא להי"אינם מכירים אותו מקרוב, עם מי יש לנו בסך הכל הכבוד.

מסיבה זו אני נאלצת הפעם לקטוע את מסכת תולדות ההגדה לבית אבידן, אליה נחזור בהמשך הדברים, כדי לספר מעט את סיפור הראיון. ובכן, קבענו מיפגש על שטח נייטראלי. כחצי שעה לפני שנערך הראיון צילצל אלי דויד וביקש רשות להביא אל מקום המיפגש ירידה, שהוא מבקש שנתחייב ש"תישאר בעילום שם וצורה. והנה, יתרון אחד של הגירושין על פני הנישואין, הלו